

ПРОБЛЕМЫ И ПЕРСПЕКТИВЫ РАЗВИТИЯ СОТРУДНИЧЕСТВА МЕЖДУ СТРАНАМИ ЮГО-ВОСТОЧНОЙ ЕВРОПЫ В РАМКАХ ЧЕРНОМОРСКОГО ЭКОНОМИЧЕСКОГО СОТРУДНИЧЕСТВА И ГУАМ

продається; використовувати три дуже важливі для обертання до рекламної аудиторії чинники – історичні корені, реалії сьогоdnішнього дня і прогнози на перспективу.

Продавцю бренд полегшує процес обробки замовлень і відстеження можливих проблем. Використання брендних товарів дозволяє продавцям залучати досить вигідних покупців, які віддають перевагу товарам певної фірми.

Для споживача бренд дає такі переваги:

- Бренд дозволяє пізнавати товар, відрізнити його від подібних товарів.
- Споживач не витрачає часу при виборі товару, а також шукає товари більш ефективно.
- Бренд для споживача виступає гарантом якості; суб'єктивно знижується ризик неякісної покупки.
- Бренд дозволяє відчути себе причетним певній соціальній групі.
- Придбання товарів певного бренду забезпечує споживачу отримання певного статусу.

Для багатьох покупців символічні, а не реальні переваги товарів є основною перевагою, за яку платяться додаткові кошти.

В умовах ринку, а отже, і наростаючої конкуренції, вітчизняним підприємствам, які прагнуть зайняти гідне місце серед світових товаровиробників, просто необхідно освоювати і застосовувати накопичений за кордоном досвід просування своєї продукції.

СПИСОК ИСТОЧНИКОВ:

1. Багиев Г.Л. «Маркетинг».-Москва:«Издательство «Экономика»»,1999.-с.475
2. Власенко О.О. Новітні підходи до створення нового бренду та виведення його на ринок//Проблеми науки.-2007.-№2.-с.39-42;
3. Кромская Э. Модные бренды: накопление опыта // Оборудование. Технологии для магазинов.-2007.-№9.-с.8-11;
4. Кумбер, Стивен. Брендинг.: Пер. с англ. – М: Издательский дом «Вильямс», 2003. – 174 с.: ил.
5. Купчинська М. Що бренд прийдешній нам готує? // Маркетинг в Україні.-2004.-№5.-с.41-43;
6. Матвиенко Ж. Бренд: за что мы платим? // Отдел маркетинга.-2007.-№3.-с.11-13;
7. Основи брендингу: 100 засобів підвищення цінності марки/Айсен Елвуд. – Пер. З англ. Т. Новікової. – М.: ФАИР-ПРЕС,2003. – 336с: ил.
8. Пустотін В. 10 років брендобудівництва в Україні: тенденції, основні уроки, перспективи // Маркетинг в Україні.-2006.-№6.-с.40-44;
9. Рэнделл Дж. Брендинг: Краткий курс/Джеффри Рэнделл. – Пер. с англ. Р. Захарчева. – М.: ФАИР-ПРЕСС,2003. – 216 с.: ил.
10. Koch, Richard (1994). The Financial Times Guide to Management and Finance. Financial Times/Pitman Publishing, London. – 48 p.
11. Kotler, Philip (1993). Marketing Management: Analysis, Planning and Control, 8th edn. Prentice Hall, Engelwood Cliffs, NJ. – 348 p.

РЕЗЮМЕ

У статті розглядаються сутність та основні складові бренду. Пропонується цілісний підхід щодо визначення понять «бренд» та «брендинг».

Ключові слова: бренд, брендинг, бренд-нейм, бренд-імідж, торгівельна марка, фірмовий стиль.

РЕЗЮМЕ

В статье рассматриваются сущность и основные составляющие брэнда. Предлагается целостный подход относительно определения понятий «брэнд» и «брэндинг».

Ключевые слова: брэнд, брэндинг, брэнд-нэйм, брэнд-имидж, торговая марка, фирменный стиль

SUMMARY

Essence and basic constituents of brand are examined in the article. Integral approach is offered in relation to determination of concepts «brand» and «branding».

Keywords: brand, branding, brand-name, brand-image, trade mark, corporate style.

ВИЗНАЧЕННЯ НАПРЯМКІВ РОЗБУДОВИ ПОЛІТИКИ ТРАНСКОРДОННОГО СПІВРОБІТНИЦТВА УКРАЇНИ З КРАЇНАМИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Азарова Т.В., Донецький національний університет

Постановка проблеми, виділення невирішених її частин.

Прикордонне співробітництво можна визначити як комплекс форм та інструментів взаємодії між партнерами, які здійснюють кооперацію у сферах промисловості, сільського господарства, транспорту та комунікацій, рекреації та охорони навколишнього середовища, ведуть торгівлю, виступають інвесторами та реципієнтами капіталів, а також реалізують інші форми взаємовигідного соціально-економічного партнерства на географічно близьких територіях [1, с.651].

Так, прикордонна торгівля дозволяє не тільки поставляти на зовнішній ринок наявні товари, але і сприяє виправленню деяких внутрішніх диспропорцій у господарстві регіону. Вона дає можливість залучити до народногосподарського обігу сировинні ресурси, що раніше або не використовувались, або використовувались нерационально, що сприяє комплексному використанню природних ресурсів і, отже, підвищенню ефективності господарства регіону в цілому. Безпосередня близькість до ринку збуту сприяє підвищенню рентабельності експортних поставок за рахунок зниження транспортних витрат. На прикордонних територіях може створюватись інфраструктура виробництва, відбуватись спільне використання ресурсної бази, проводиться робота з розвитку мережі рекреації та реалізація природоохоронних проектів.

Разом з тим, прикордонне співробітництво, як новий напрямок міжнародної співпраці для пострадянських країн, відчуває вплив ряду перешкод. Найбільші труднощі виникають через відсутність необхідної нормативно-правової бази, внаслідок чого адміністративно-територіальні одиниці здійснюють міжнародне співробітництво, не володіючи статусом суб'єктів міжнародного права.

Прикордонне співробітництво віддзеркалює тенденції глобалізації та розвитку регіональних інтеграційних процесів. Для України, яка поки не має чітко визначеної інтеграційної моделі, проблема прикордонного співробітництва має особливе значення [1, с.651].

Аналіз останніх досліджень і публікацій з проблеми.

Дослідженню питань щодо інтеграції національної господарської системи до світової, зокрема європейської, економіки внесли такі українські вчені: Л. Антоноук, І. Багрова, О. Булатова, Д. Лук'яненко, Ю. Макогон, Т. Орехова, Є. Савельєв та ін., науковці з країн СНД А. Авдокушін, А. Кіреєв, В. Колесов, В. Рибалкін, П. Циганкова та ін. Питанням дослідження ролі окремих територіальних частин країн у міжнародних інтеграційних процесах, аналізу значення регіональних господарських комплексів в активізації внутрішніх та зовнішніх економічних процесів присвятили свої праці такі українські вчені як О. Гонта, Б. Губський, Ф. Павленко, Г. Черніченко, Н. Чумаченко та ін., науковці з країн СНД А. Гаврилов, В. Міщенко, І. Мєсєрєз та ін.

Незважаючи на глибину сучасної наукової думки щодо різних аспектів створення передумов для включення України в процеси міжнародної економічної інтеграції, питання визначення конкретних напрямків прикордонного (транскордонного) співробітництва залишаються недостатньо дослідженими. Актуальність і значущість окресленої проблеми зумовили вибір теми даної роботи.

Формулювання мети статті.

Метою даної статті є визначення напрямками розбудови політики транскордонного співробітництва України з країнами Європейського Союзу.

Викладення основного матеріалу.

ПРОБЛЕМЫ И ПЕРСПЕКТИВЫ РАЗВИТИЯ СОТРУДНИЧЕСТВА МЕЖДУ СТРАНАМИ ЮГО-ВОСТОЧНОЙ ЕВРОПЫ В РАМКАХ ЧЕРНОМОРСКОГО ЭКОНОМИЧЕСКОГО СОТРУДНИЧЕСТВА И ГУАМ

В контексті проголошеної мети інтеграції України до ЄС зростає вагомість Указу президента України від 11 червня 1998 р. №615/98, у якому, поряд з іншими напрямками розвитку інтеграційного співробітництва, підкреслюється важливість розвитку механізмів прямих контактів між регіонами України та сусідніх європейських країн, що вимагає здійснення прикордонного співробітництва відповідно до стандартів ЄС, створення специфічних моделей транскордонного співробітництва.

На відміну від прикордонного (міжрегіонального) співробітництва, транскордонне співробітництво є законодавчо врегульованим Європейською рамковою конвенцією про транскордонне співробітництво між територіальними владами та Радою Європи (Мадрид, 21 травня 1980 р.) і Додатковий протокол до неї (Страсбург, 9 листопада 1995 р.). Також правову підтримку транскордонного співробітництва здійснюють Європейська хартія місцевого самоврядування (Страсбург, 15 жовтня 1985 р.) і Декларація про транскордонне співробітництво в Європі, підписана 6 листопада 1989 р. Кабінетом міністрів Ради Європи.

Для України у 90-х роках ХХ ст. – на початку ХХІ ст. у сфері транскордонного співробітництва характерними є такі ознаки, на які необхідно спиратись в подальшому, розвиваючи співпрацю з країнами ЄС: прями виробничі зв'язки в рамках кооперування та спеціалізації, спільне використання природних ресурсів, обмін науково-технічним, організаційно-адміністративним досвідом, безвалютний товарообмін, спільне використання трудових ресурсів, взаємодія в агропромисловому секторі, в процесі використання інфраструктури виробництва та ін.

За сучасних умов розвитку інтеграційних процесів у напрямку Україна – ЄС розвиток транскордонного співробітництва створить передумови підвищення рівня життя населення на відповідних територіях за рахунок забезпечення лібералізації економічних відносин між суміжними регіонами, адаптації до європейського законодавства тощо.

Окрім сприяння розвитку інтеграційних процесів між Україною і країнами ЄС, транскордонне співробітництво відіграватиме роль своєрідного «імпульсу», потенціалу зростання, а транскордонні регіони – «полюсів» зростання. Розвиток транскордонного співробітництва є необхідним також через можливість змінити тенденції розвитку економічних відносин в контексті «центр – периферія», дозволяючи змінити периферійну ситуацію на центральну [2].

Роль транскордонного співробітництва визначається також здатністю об'єднання потенційних можливостей для вирішення спільних проблем та завдань просторового розвитку у транскордонному регіоні [3].

При цьому необхідно враховувати умови, що активізують розвиток транскордонного співробітництва:

- проголошення Україною курсу європейської інтеграції;
- зміна геополітичної ситуації в Європі: сусідні з Україною країни стали членами ЄС;
- регіональна політика ЄС, концепція якої позначена в Програмі сусідства ЄС та реалізується через Програми добросусідства «Польща – Білорусь – Україна», «Угорщина – Словаччина – Україна», «Румунія – Україна», поширилась на західні області України;
- Україна і сусідні країни Південно-Східної Європи є членами Ради Європи і мають враховувати ратифіковані європейські конвенції, серед яких «Основні принципи просторового облаштування європейського континенту».

Таким чином, політика розвитку транскордонного співробітництва України як напрям посилення інтеграційної співпраці з ЄС, повинна представляти собою частину суспільно-економічної політики, що складається з поєднання двох напрямів – регіональної політики держави щодо ТКС, що є складовою макроекономічної політики, та регіональної політики ТКС, яку проводять органи місцевого самоврядування територій. При цьому слід враховувати, що забезпечення результативного залучення прикордонного регіону до транскордонної співпраці є можливим в рамках регіональної політики розвитку транскордонного співробітництва і чіткого визначення об'єктів впливу.

Об'єктом політики транскордонного співробітництва за участю України, серед іншого, має бути і прикордонна торгівля, яку необхідно розглядати як явище соціально-економічного життя населення прикордонних територій, здійснюючи прогнозування її розвитку. Значення прикордонної торгівлі як об'єкта транскордонного співробітництва посилюється у зв'язку з тим, що вона має переваги в СОТ, які можуть бути використані Україною як членом даної організації.

Іншим об'єктом політики транскордонного співробітництва України має стати розвиток сврорегіонів як організаційної форми транскордонного співробітництва. В Україні в даний час 8 областей приймають участь в функціонуванні 6 сврорегіонів, в той час як території Німеччини, Чехії (13 сврорегіонів), Польщі (15 сврорегіонів), Угорщини (16 сврорегіонів) повністю задіяні в транскордонному співробітництві.

Важливий аспект транскордонного співробітництва пов'язаний з розвитком транспортної мережі. Найбільш розповсюдженою у світі ситуацією є розвиток транспортної інфраструктури біля кордонів, що забезпечує зв'язок країн із зарубіжними ринками саме через прикордонні території. Для України є актуальним завдання інтеграції прикордонних транспортних переходів до загальнонаціональної транспортної мережі, а також до загальноєвропейських, а також трансконтинентальних транспортних коридорів. Так, слід забезпечити не тільки будівництво нових та модернізацію існуючих транспортних коридорів на заході України, а й кращі виходи таких коридорів до основної транспортної мережі України. У більш широкому масштабі подовжений транспортний коридор від західного до східного кордонів, який відповідає маршруту Карпати – Кривбас – Донбас, можна вважати частиною транспортного Євро-Азійського коридору (ЕАТК) [4, с.341].

Основною метою подальшого транскордонного співробітництва України має стати створення умов сталого господарського розвитку регіонів через розбудову фінансово-економічної та нормативно-правової бази лібералізації міжнародного економічного співробітництва на прикордонних територіях.

Розвиток прикордонного співробітництва України має відбуватись за такими напрямками [4, с.341-342]:

- збільшення національного добробуту країни через створення умов ефективного використання природно-ресурсного, науково-технічного та трудового потенціалу кожного регіону;
- запровадження спрощеного режиму руху товарів та послуг, що виробляються в прикордонних регіонах, у межах даних територій;
- забезпечення ліберального режиму пересування громадян прикордонних регіонів;
- сприяння гармонійному та збалансованому розвитку регіонів, надання фінансово-економічної підтримки депресивним регіонам;
- розробка і запровадження мінімальних стандартів та дієвих механізмів соціального захисту населення незалежно від економічних можливостей регіонів;
- налагодження системи кооперативних міжрегіональних зв'язків;
- розробка законодавчої бази на основі методологічних критеріїв Європейського Союзу;
- спрощення регулюючих, документарних процедур для юридичних та фізичних осіб, які здійснюють транскордонні контакти та операції.

Реалізація транскордонних стратегій та напрямків вимагає від України відповідного інституційного забезпечення – створення регіональних та місцевих мереж взаємодії, інфраструктури інституцій підтримки транскордонного співробітництва та регіонального і місцевого розвитку.

При цьому необхідно скористатись наробками Європейського Союзу, яким розроблено чотири Програм сусідства, в яких бере участь Україна, а також такі інституційні форми сврорегіонального співробітництва, як «Інтеррегіо», «Ніредгазья Ініціатива», «Концепція спільного розвитку прикордонних територій України у Угорщині», «Стратегія транскордонного співробітництва «Карпати 2004-2011». Завдяки останній з'являється можливість синхронізації регіональних пріоритетів розвитку із загальнонаціональними, визначеними в євроінтеграційній стратегії України та плані дій «Україна – ЄС» [5, с.697].

Висновки та перспективи подальших досліджень у даному напрямку

ПРОБЛЕМЫ И ПЕРСПЕКТИВЫ РАЗВИТИЯ СОТРУДНИЧЕСТВА МЕЖДУ СТРАНАМИ ЮГО-ВОСТОЧНОЙ ЕВРОПЫ В РАМКАХ ЧЕРНОМОРСКОГО ЭКОНОМИЧЕСКОГО СОТРУДНИЧЕСТВА И ГУАМ

Таким чином, враховуючи чинники активізації транскордонного співробітництва країн Європейського Союзу і України (наявність спільних транскордонних проблем; необхідність гармонізованого міжнародного розвитку прикордонних територій в умовах глобалізації та інтеграції; необхідність розвитку транспортної, інформаційної, підприємницької інфраструктури; потреби розвитку туристичної сфери; спільні проблеми в сфері екології та охорони довкілля; необхідність розвитку науки, освіти, культури та ін.) *напрямами розбудови політики ТКС України з країнами ЄС є такі:*

1. удосконалення нормативно-правового забезпечення ТКС і його узгодження з партнерами – країнами-членами ЄС;
2. створення відповідного органу для координації ТКС на державному, регіональному та мікрорівні;
3. впровадження стратегічного планування та прогнозування ТКС України і країн ЄС; створення спільних інституцій ТКС тощо.

Формування дворівневої політики розвитку транскордонного співробітництва України (політики держави щодо розвитку ТКС та власної політики прикордонних регіонів), яке відбувається переважно в рамках євро регіонів, має базуватись на приведенні організаційної структури останніх до європейських норм відповідно до загальних принципів регіональної політики ЄС, органічно поєднуючись зі Стратегією економічного розвитку України на 2004-2015рр. «Шляхом європейської інтеграції» та Державною політикою регіонального розвитку до 2015р. Загальними принципами регіональної політики транскордонного співробітництва повинні стати загальні принципи регіональної політики ЄС.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ:

1. Новицький В.Є. Міжнародна економічна діяльність України / В.Є.Новицький. – К.: КНЕУ, 2003. – 948 с.
2. Lehner J-P. Twelve Brief Notes of Transborder Regions in Europe // Regional Contact. – 1995. – №10. – Р. 291-292.
3. Студенніков І. Транскордонне співробітництво та його місце в регіональному розвитку // Регіональна політика в країнах Європи: Уроки для України / За ред. С.Максименка. – К.: Логос, 2000. – С. 138-167.
4. Кухарська Н.О. Міжнародна економічна діяльність України / Н.О.Кухарська, С.К.Харічков. – «Одиссей», 2006. – 456 с.
5. Боднар І. Міжнародна інформація / І.Боднар. – Львів: «Новий Світ – 2000». – 2006. – 216 с.

РЕЗЮМЕ

Статтю присвячено визначенню ролі розвитку транскордонного співробітництва України та виокремленню умов його активізації в рамках інтеграційних процесів. В роботі обґрунтовано напрями формування та розвитку політики транскордонного співробітництва України та країн ЄС.

Ключові слова: ЄС, інтеграційна політика, прикордонне співробітництво, транскордонне співробітництво.

РЕЗЮМЕ

Статья посвящена определению роли развития трансграничного сотрудничества Украины и выделению условий его активизации в рамках интеграционных процессов. В работе обоснованы направления формирования и развития политики трансграничного сотрудничества Украины и стран ЕС.

Ключевые слова: ЕС, интеграционная политика, пограничное сотрудничество, трансграничное сотрудничество.

SUMMARY

The article is devoted to determination of role of development of transboundary collaboration of Ukraine and selection of terms of his activation within the framework of integration processes. In work the directions of forming and development of policy of transboundary collaboration of Ukraine and countries of ES are grounded.

Keywords: ES, integration policy, boundary collaboration, transboundary collaboration.

РАЗВИТИЕ ПРОЦЕССОВ РЕГИОНАЛЬНОЙ ЭКОНОМИЧЕСКОЙ ИНТЕГРАЦИИ НА ПРИМЕРЕ АРАБСКИХ СТРАН БЛИЖНЕГО ВОСТОКА

Аль Махарик Фарид, аспирант кафедры «Международная экономика» ДонНУ

Ближневосточный регион - сосредоточие многообразных сложнейших и острейших процессов мирового и цивилизационного значения. Их развитие, взаимопереплетение и перспективы сильнее всего влияют на геополитическую обстановку в мире. С развитием глобализации в мире нарастает тенденция пересмотра региональных тенденций и закономерностей будущих трансформаций центрально-периферийного устройства мира. На развитие экономических интеграционных процессов в арабских странах Ближнего Востока существенно влияют основополагающие идеи исламского мирового экономического порядка, которые находят свое выражение в концепциях «трудовой собственности» и «коллективного обеспечения».

Исследованию экономических проблем развития арабских государств посвящены работы А.Г. Георгиева, В.В. Озолинга, А. Османа, Л.Н. Руденко, Т.Б. Владиславлевой, Т.А. Карасовой, С.Л. Стоклицкого, Л.А. Фридмана, П.Ф. Андруковича, А.М. Мухараз и других.

Целью данной работы является исследование развития процессов региональной экономической интеграции на примере арабских стран Ближнего Востока.

Типологически «исламская экономика» ближе всего к той хозяйственной структуре, которую принято называть «смешанной экономикой» [1]. Экономика каждого мусульманского государства многими экономистами-теологами рассматривается как часть экономики «мира ислама» в целом. [2]. Возможность унификации экономических систем мусульманских государств выводится из существования единого основополагающего принципа экономики всех мусульманских государств, единой исламской экономической системы, таухидной (единой) экономики арабских государств Ближнего Востока.

В начале XX в. вопросы, связанные с трансформацией экономических и политических основ арабского общества, вопросы формирования новой системы взаимоотношений, как между арабскими государствами, так и арабских стран с внешним миром находят отражение во множественных дискуссиях, развернувшихся относительно экономической доктрины ислама среди теологов основных исламских университетов.

В основе концепции «исламского экономического порядка» лежит принцип «коллективного самообеспечения». Это положение в современных условиях крайней экономической неравномерности развития арабских стран Ближнего Востока и неоднородности их государственного и социально-политического устройства, в условиях структурных изменений в мировой экономике в XXI веке становится обоснованием факта роста помощи богатых нефтедобывающих стран другим мусульманским государствам. Мусульманские страны, получающие помощь, не считают этот факт чем-то «необычным» и рассматривают эту помощь как должное во взаимоотношениях между мусульманскими странами.

Саудовская Аравия по праву на деле считается крупнейшим кредитором среди мусульманских стран. Начиная с 1974 г. Саудовский фонд развития обязался предоставить кредитов на сумму 3,224 млрд. долл. К 1981 г. уже было выплачено 1,456 млрд. долл. Саудовская Аравия активно участвует в деятельности международных и региональных финансовых организаций. На сегодняшний день в